

89. Mesuliyet Hissiyle Dine Hizmet Etmek

Yeryüzünde dine hizmetten daha büyük bir vazife yoktur. Şayet olsaydı, Allah, seçip gönderdiği peygamberlerine o vazifeyi yüklerdi. irşad, güneş gibi doğup insanlığı aydınlatma, Allah'ı tanıttırma ve insanları saflaştırıp özlere erdirmeye mana ve hususiyetiyle nebiler için en yüce paye ve Allah indinde en nezih bir meslek ve vazifedir. Hz. Âdem'den beri bu davete icabetle, aynı vazifeye sahip çıkan herkes, bu noktada nebilere iştirak etmiş ve onlarla aynı sofrada oturmuş olur. İşte bu yüzden bir mümin, vazife şuuru ve mesuliyet hissiyle dine hizmet etmeyi kendine dert ve vazife edinmelidir.

Demirci Ahmet Efendi

Zamanın birinde, bir zatın aklına, “Acaba günümüzde sorumluluk şuuruna sahip kâmil bir insan var mıdır?” sorusu düşmüş. Ona gaybdan, “Evet birisi var. O şahıs falanca yerde demircilik yapan Ahmet efendidir” denilmiş. Bu zat, Ahmet efendiyi aramış bulmuş, fark ettirmeden onu gözetlemiş, hayatındaki fevkalâdelikleri görmeye çalışmış. Çok bir farklılık da görememiş.

Bir gün o zatın dükkânına gitmiş. Her şeyi başından sonuna kadar anlatmış. Demirci Ahmet Efendi demiş ki, “Evet, senin de gördüğün gibi, benim öyle çok derin bir dinî hayatım yok. Geceleri devamlı uyanık, gündüzleri her zaman oruçlu değilim. Fakat bazen işim gereği demiri ateşe koyarım. Demir, iyice kızarır. Ben tam onu döverek biçimlendirirken, ümmet-i Muhammed aklıma gelir. Onların Allah'tan uzak hâllerini, günahlar içerisindeki gafil durumlarını düşünürüm. Sonra da “Allah'ım! Müslümanları affet, onlara merhamet et, içinde bulundukları perişanlıktan onları kurtar” derim. Bu dua ve düşünceyle öyle bütünleşirim ki bazen demirin, ateşin içindeki tarafını tutarım da elim yanmaz, elim ateşin sıcaklığını hissetmez.” demiş. Bunun üzerine diğer zat, “Tamam, ben senin Hak katında niçin bu kadar değerli birisi olduğunu anladım.” demiş.

Evet, hizmet insanının hak ve hakikati anlatacağı muhatapları için dertlenmesi ihmal edilmemesi

gereken önemli bir meseledir. Allah dostlarından Ebû Ali Dekkak Hazretleri'ni vefatından sonra, rüyada, gözyaşları ve tekrar dünyaya dönmek arzusu içerisinde görüp sebebini sorarlar. Şöyle der:

“Dünyaya tekrar dönmek, adamakıllı giyinip elime asamı almak, hızlı hızlı sokaklardan geçmek ve tokmaklarını kırarcasına her evin kapısını çalmak istiyorum! Ve her eve, herkese seslenmek, “Bilseniz, bilseniz kimden geri kalmaktasınız.” demek istiyorum.”

Bütün nebilerin ve velilerin gönlünden her gönle seslenmek, her kapıyı çalmak ve “Allah'a iman edin, kurtulun!” demek arzusu geçmiştir. Zira insanlar nasıl oyunlarla oynadıklarının, neyi yitirdiklerinin ve akıbetlerinin farkında değildir. Sadece bir ömürlük sermayesi olan insanların onu boşa harcaması, ebedî saadetin temini için kullanmaması anlaşılır şey değildir. Bu yüce vazifeyi yaparken de değişik mazeretler arkasına sığınmamak gerekir. Şu hikâye bu hakikati anlama adına güzel bir örnektir:

Yarasanın hikayesi

Bir zamanlar yeryüzündeki kuşlar ve hayvanlar arasında savaş başlamıştı. İki taraf da kesin bir üstünlük sağlayamıyordu. Savaşta iki tarafın da bazı özelliklerini taşıyan yarasa, savaş müddetince tarafsız kalmıştı. Kuşlar, “Gel bizimle beraber ol!” dediklerinde, “Ben hayvanım” diyor, hayvanlar kendilerinden olmasını istediğinde kuş olduğunu söylüyordu.

Zamanla kuşlar ve hayvanlar arasında barış imzalandı. Yarasa, kuşların yanına gidip, sevinçlerine ortak olmak istedi, fakat kuşlar onu aralarına almadılar. Hayvanların yanına gittiğinde de aynı muameleyi gördü. Her iki tarafın da kendisini suçladığı, hiç kimsenin kendisini yanına almak istemediği talihsiz yarasa, köşe bucak saklanmaya, yüzünü ancak alacakaranlıkta göstererek yaşamaya mecbur kaldı. Artık kimsenin yanına gidecek yüzü yoktu.

Mümin, değişik bahaneler üretip mazeretler

ardına sığınmamalı, karanlığa bir mum yakmalı, iyiliğin kötülüğe galebesi için elinden geleni yapmalıdır. Tabi, kötülüğe kötülükle mukabele ederek değil, güzelliği yaşayıp tavsiye ederek...

Kendisini hak ve hakikate hizmet etmeye adanmış bir ruh, bu uğurda başa gelecek bütün sıkıntıları, musibet ve belaları peşinen ve gönüllü olarak kabullenmiş demektir. Böylesi bir insan bütün sıkıntılara rağmen hizmetinde kendisine verilen vazifeleri hakkıyla yerine getirmenin gayretinde olmalıdır. Bin bir türlü zorluk ve meşakkatlere aldırmadan hizmet yolunda hedefe kilitlenip hiçbir mazeretin arkasına sığınmadan büyük bir cehd ve gayretle çalışmalıdır. Bu dünya ibadet ve hizmet yeridir.

Ömür, ahiret tarlasına tohumların ekildiği bir zaman aralığının adıdır. Allah'ın yüce adının herkesçe bilinmesi için çalışmak şeklinde özetleyebileceğimiz hizmetin de kendine göre sıkıntıları her zaman olmuştur, olacaktır. Bize düşen bütün zorluklara rağmen pes etmeden, yılmadan, bezginlik göstermeden hizmet etmektir.

Mehmet Akif'in Bir Anısı

Mehmet Akif bir yaşlı zatı anlatıyor. "Sultanahmet veya Ayasofya camiine gidiyorum. Her sabah ne kadar erken gidersem gideyim mihrabın bir kenarında saçlı sakalı bembeyaz olmuş ihtiyar bir adam ümitsizce, bedbin durmadan ağlıyor. O kadar ağlıyor ki, ağlamadığı tek dakikayı yakalayamadım. Nihayet bir gün yanına sokuldum.

Muhterem dedim, Allah'ın rahmetinden insan bu kadar nevbittir olur mu. Niye bu kadar ağlıyorsun. Bana beni konuşturma dedi kalbim duracak. Ben çok ısrar edince bana anlattı. Dedi ki, ben Abdülhamid cennet mekânının devrinde bir binbaşydım orduda. Ordunun imana, Kuran'a hizmet ettiği devirde ben orduda bir binbaşı idim. Annem babam vefat edince servetimiz vardı, payimal olmasın diye bir istifa dilekçesi gönderdim. Dedim ki, annem babam vefat etti. Falan yerlerdeki mağazalarımız filan yerlerdeki gayrimenkullerimiz bunlara nezaret edecek bir nezaretçiye ihtiyaç vardır. İstifam kabul buyrulursa, istifa etmek istiyorum.

Biraz sonra bana doğrudan doğruya hünkardan bir yazı geldi. İstifam kabul edilmedi. Ben bir daha dilekçe verdim yine aynı cevap geldi. Biz-zat çıkayım huzuruna şifa-i olarak görüşeyim. Bu celadetli padişah cidden çok celadetli. Ben yaveri Meded Efendi ile, Allah rahmet eylesin veliyullahtan bir zattı,

uzun zaman bir yerde kaldım. Tuhaf gelir size nasıl sen kaldın diyeceksiniz, yaşlı yaveriyle uzun zaman bir yerde kaldım. O bana: „Abdülhamid faytonda giderken faytonun sağındaki solundaki nefes almaya bile korkarlardı“derdi.

Ben bizzat o celadetli, haşmetli padişahın huzuruna çıktım. Haşmet mahap dedim. İstifamın kabulünü istirham edeceğim dedim. Durumumuz budur dedim. Derin derin biraz düşündü. İstifa etmemi istemiyordu. İsrarına da dayanamadı. Öfkeli bir edayla elinin tersiyle beni iter gibi „haydi istifa ettirdik seni“dedi. Ben döndüm geldim işimin başına. Gece, alemi mana-da orduların teftiş edildiğini gördüm. Risalet mahap efendimiz yıldızın önünde duruyordu. Bütün Türk ordusu efendimize teftiş veriyordu. Osmanlı padişahlarının ileri gelenleri vardı. Abdülhamid de edep ile, kemerbeste – i ubudiyetle kâinatın fahrının arkasında duruyordu. Derken benim birlik geldi. Başında kumandan olmadığı için darmadağınktı. Efendimiz döndü Abdülhamid'e dedi ki, „Abdülhamid nerede bunun kumandanı?“Abdülhamid dedi ki: „Ya Resulallah çok ısrar etti, istifa ettirdik.“Efendimiz: „Senin istifa ettirdiğini bizde istifa ettirdik buyurdu.“Ben ağlamayayım da kim ağlasın.

Katiyen bileceksiniz ki, İslam adına atılan her adımın arkasında Resulü Ekrem vardır. İslam vazifesi irşad ve Tebliğ adına atılan her adımın arkasında Resulü Ekrem (a.s.m.) vardır. Arkanızda Efendimizi zahir, başınızda yardımcı ve murakıp olarak görmek istiyorsanız vazifenizi idrak şuuru içinde, herkes hayatı içtimaide hissesine düşen mevkide vazifesini yapmaya çalışsın. Talebeler vazifelerini yapsınlar. Hekimler vazifelerini yapsınlar.

Üniversitelerde kendilerine vazife tevdi edilenler vazifelerini yapsınlar. Liselerde orta mekteplerde kendilerine ders verme imkânı bahşedilen

kimseler vazifelerini yapsınlar. Cenab-ı hakkın rahmet hazinelerinden cüzdanlarına hazinelerinden servetin çağlayıp geldiği zenginler kendilerine düşen vazifeleri yapsınlar. İnşallahu Teala elele omuz omuza vererek azmi ikdamımız dağlar gibi buzları eritecek. Şu zalam zalam üstüne leyli yeldayı cennet asa bir bahara çevirecektir. Bütün şu ağlamaları inşallahu Teala gülmeye çevirecektir. Cenab-ı Vacib-ül vücud ve tekaddes hazretleri yar ve yardımcımız olsun. Nusretini bizimle beraber eylesin inşallahu Teala...